

Fuldmægtigen, for saa vidt angaar det af ham udførte Arbejde, er det saaledes i høj Grad i Statens Interesse, at man ikke for hurtigt jager de paalidelige og dygtige Kræfter bort fra Stillingen ved at give dem for lav en Løn. Maaske Betæneligheden ved Lønnens Størrelse mest rammer den for Anden-Fuldmægtigene foreslaaede Løn, der forekommer mig at være lovlig knap. Det er jo imidlertid Enkeltheder i Sagen, som et Udvalg, som jeg vil foreslaa denne Sag henvist til, nærmere maa drøfte. Dette Udvalg maa da tillige gøre sig bekendt med de Indvendinger fra forskellige Sider, som allerede nu ere fremkomne og sikkert yderligere ville komme til dette Udvalgs Kundskab. Der er f. Eks. fra Underdommerforeningens Side kommet en Henvendelse, som i øvrigt har været rettet til Justitsministeren, og som gaar ud paa, at Foreningen ikke fuldt kan give sin Tilslutning til det foreliggende Forslag, men dog heller ikke egentlig fraraader det, men stiller nogle subsidiære Forslag. Alt det maa det kommende Udvalg jo gøre sig bekendt med. — Der er et andet Punkt, som Udvalget maa tage under Overvejelse. Der er nemlig allerede nu sket en skriftlig Henvendelse til det kommende Udvalg, kan jeg sige, fra Borgmester-Fuldmægtigenes Side. Vi have dem jo i 6 Købstæder, hvor der er særlige Borgmestre, og hvor disse Borgmestre have juridiske Forretninger, altsaa Dommerforretninger tillige, nemlig Skifte- og Auktionssager. Det er ønsket fra disse Borgmester-Fuldmægtiges Side at komme ind under denne Lov, de have ikke noget imod Loven, de ville ind under den samme Lov. Det har den højtærede Justitsminister selvfølgelig ikke kunnet foreslaa, thi disse Borgmester-Fuldmægtige sortere ikke under ham, men under Indenrigsministeriet, men der kan vel ikke være noget i Vejen for, at Rigsdagen under Forudsætning af Tilslutning fra Indenrigsministeren vedtager noget i den Retning, hvis det findes hensigtsmæssigt. Det er et Punkt, som det forekommer mig, der var Grund til at tage under Overvejelse i Udvalget.

Ja, mere har jeg egentlig ikke at sige om Sagen, idet jeg altsaa principielt mener, at man bør give Forslaget sin Tilslutning og saa prøve Enkelthederne fra de Synspunkter, jeg har angivet.

Johansen: Det er rimeligt, at naar der skal foretages en saadan Forandring som den, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, maa man ogsaa komme ind paa Lønningsbestemmelser for disse

Fuldmægtige i langt højere Grad, end man hidtil har været nødt til det. Det er jo i og for sig en betydelig Forøgelse, der her kræves, og jeg erkender, at den højtærede Minister har vist et ikke ringe Mod ved for det første at komme med dette Lovforslag, som kræver disse betydelige Udgifter, og ved dernæst at skære igennem gamle Traditioner. Hvad Lønningerne angaar, kan man vel nok sige, at de ere tidssvarende. Anden-Fuldmægtiges Lønninger ere til at begynde med i og for sig kun smaa, men der vanker jo et Alderstillæg, og Lønnen kan i Løbet af Aarene gaa op til godt et Par Tusinde Kroner. Første-Fuldmægtigenes Lønninger ere betydeligt bedre, og de kunne efter en vis Aarrække naa op til 3,300 Kr., hvilket maa siges at være passende Lønninger, naar man gaar ud fra, at det for de fleste af disse Mænds Vedkommende er Overgangsstillinger. Jeg er ikke ganske klar over, om Første-Fuldmægtigenes ligesom hidtil kunne være danske Jurister, eller om man skal være cand. juris for at faa et Førstefuldmægtig-Embede, men for de juridiske Kandidater, der gaa denne Vej for en Gang at naa at komme op i Dommerembede, er det en jævnt fremadskridende Lønning, som er foreslaaet, og Lønningerne ere i det hele saaledes, at man godt kan være bekendt at blive staaende derved.

Der er mange, der have følt sig tryggede ved at søge hen til Fuldmægtigen paa Herredskontoret for der at faa den Rets-hjælp og den Vejledning, de i det givne Øjeblik trængte til, idet de have følt, at de her blev særdeles godt behandlede. Der er i Befolkningen de allerfleste Steder den Opfattelse, at alt, hvad der staar i Forbindelse med Retskontoret og det Arbejde, som der foregaar, udmaales paa den strengest retfærdige Maade. Det har gjort, at mange have haft overordentlig stor Tillid til disse Retsbetjentfuldmægtige, og det viser sig ogsaa, at disse sidde inde med meget store Virksomheder. Nu hører man paa den anden Side, at der føres Anke over, at Fuldmægtigenes have den private Virksomhed ved Siden af, som naturligvis maa tage en Del af den Kraft, der ellers skulde ofres paa deres Embedsvirksomhed. Der er mange, der mene, at der for disse Fuldmægtige kan være en Fristelse til at tænke lidt vel meget paa de Sager, de selv have med at gøre, og at Retssagerne, som de ellers skulde beskæftige sig med paa Retskontorerne, kunne lide noget derunder. Og det er